

Bilag 2.

Indenrigsministeriet.

København, den 4. Februar 1918.

I Skrivelse af 30. f. M. har det ærede Udvalg forespurgt, ifølge hvilken Lovbestemmelse der tilkommer Kommunalbestyrelserne Beføjelse til helt eller delvis at eftergive personlige Kommuneskatter.

I denne Anledning skulde man tjenstlig melde, at der vel ikke ved nogen udtrykkelig Lovbestemmelse findes tillagt Kommunalbestyrelserne nogen saadan Beføjelse, men at der ved en gennem en længere Aarrække fulgt Praksis, som Ministeriet for sit Vedkommende har godkendt, i den gældende Lovgivning maa siges at være skabt Hjæmmel for, at Kommunalbestyrelserne indenfor bestemte Grænser kan indrømme hel eller delvis Eftergivelse af paalignede personlige Kommuneskatter. Man skal med Hensyn til Ministeriets Stilling overfor dette Spørgsmaal henvise til den hos Schou: Købstædernes Forfatning og Styrelse Side 621 citerede Skrivelse af 15. September 1899, hvori Indenrigsministeriet udtalte, at et Byraad ikke har nogen Myndighed til under eet at give Henstand til en vis Kreds af Skatteydere, uden at deres Navne er særligt betegnede, uden at de enkeltvis har ansøgt om Henstand, og uden at der er anstillet nogen som helst Undersøgelse af, hvorvidt deres Formueforhold virkelig er til Hinder for Betaling af de dem paalignede Skatter; ved denne Skrivelse blev det saaledes udtalt som en Forudsætning, at et Byraad ikke var afskaaret fra at eftergive enkelte Skatteydere deres paalignede Kommuneskatter, naar der derom indgaar Andragende til Kommunalbestyrelsen og nærmere Undersøgelse af vedkommendes økonomiske Forhold talte derfor. Dette Standpunkt har Indenrigsministeriet ogsaa fastholdt efter Loven af 15. Maj 1903 angaaende den kommunale Beskatning, dog saaledes, at Kommunalbestyrelsens Beføjelse til uden Samtykke fra højere Myndighed at indrømme Eftergivelse af personlige Kommuneskatter, uden at Eftergivelsen skal have den kommunale Valgrets Fortabelse i Medfør, har været anset begrænset ved Bestemmelsen i nævnte Lovs § 7, Stk. 2., ifølge hvilken Bestemmelse Skatteydelsen ikke af Kommunalbestyrelsen kan nedsættes saaledes, at Skatten ganske bortfalder, jfr. Indenrigsministeriets Cirkulære Nr. 366 af 15. December 1908 angaaende den kommunale Valgret, Side 10, og Skrivelse herfra af 29. December 1905, hvor det af Ministeriet forudsættes, at en Kommunalbestyrelse, naar den paagældende Skatteydere økonomiske Forhold taler derfor, kan fritage Skatteyderen for Erlæggelse af Skat for en Del af Skatteaaret. Det er derhos ved Ministeriets fornævnte Cirkulære af 15. December 1908 udtalt, at den paagældende ikke for det saaledes eftergivne Beløbs Vedkommende kan anses som Skatterestant og derfor miste sin kommunale Valgret.

Det er endvidere Ministeriet bekendt, at der i forskellige Kommuner bestaar en sædvanemæssig Hjæmmel for, at Kommunalbestyrelsen indenfor de Grænser, som en fornuftig Økonomi med Kommunens Midler medfører, kan føre henstaaende Skatterestancer til Afgang, naar vedkommende Skatterestant for Kommunalbestyrelsen fremsætter Andragende derom, men en saadan Beslutning maa, for saa vidt den gaar ud over de fornævnte i den kommunale Skattelovs § 7 fastsatte Grænser, i Regelen medføre, at den kommunale Valgret for det paagældende Skatteaars Vedkommende fortabes. Indenrigsministeriet har dog anset sig for beføjet til at bemyndige Kommunalbestyrelserne til under ganske særlige Forhold efter indgivet Andragende og Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde at eftergive Skatten helt, uden at en saadan Eftergivelse paavirker den paagældendes Valgret, jfr. Cirkulære af 16. December 1914 angaaende de til Sikringsstyrken indkaldte værnepligtiges Skat.